

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3996/2019
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милинко Бајчета, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3156/18 од 12.04.2019. године, у седници већа одржаној 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3156/18 од 12.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2097/2015 од 22.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи решење тужене о престанку радног односа бр. ...-... од 29.04.2015. године и решење бр. ...-... од 19.05.2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад. Ставом трећим и четвртим изреке, утврђено је да је тужба у делу којим је тражена накнада штете повучена, а тужиља је ослобођена од плаћања судских такси. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3156/18 од 12.04.2019. године, одбијена је жалба тужиље као неоснована и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2097/15 од 22.03.2018. године, у ставу првом, другом и трећем изреке и одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду из члана 374. став 1. ЗПП, у поступку пред другостепеним судом, будући да је другостепени суд правилно и потпуно применио све одредбе процесног закона које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, ревизија се не може изјавити у смислу члана 407. став 1. истог закона.

У току поступка није било спорно да је тужиља била запослена код туженог на неодређено време на пословима шефа рачуноводства, да је директор тужене покренуо дисциплински поступак против тужиље закључцима од 12.01.2015. године, 02.02.2015. године и 03.03.2015. године због основане сумње да је извршила више повреда радне обавезе, да су расправе у дисциплинском поступку биле заказане за 22.01.2015. године, 16.03.2015. године, 02.04.2015. године и последња 15.04.2015. године, када је у одсуству тужиље расправа одржана и утврђена дисциплинска одговорност тужиље.

Решењем директора тужене, донетим дана 15.04.2015. године, заведеним код тужене под бр. ...-... дана 29.04.2015. године, тужиља је оглашена одговорном за повреду радних обавеза јер у децембру 2014. године и јануару 2015. године није сачинила предлог финансијског плана за пословну 2015. годину, дана 29.12.2014. године није припремила документацију за плаћање трошкова превоза запослених, дана 30.12.2014. године, у канцеларији директора је повишеним тоном захтевала да обави наведено плаћање (које је због непоступања тужиље већ било извршено), при чему је бацила документацију, викала и лупала по столу, у истом периоду одбила да врати кључеве канцеларије рачуноводства, као и да преда шифру за приступ подацима у рачунару, како би се рад у рачуноводству несметано обављао, због чега је канцеларија рачуноводства обијена и ангажован програмер за приступ подацима а тужиља 24.02.2015. године током покушаја директора и програмера да омогуће процес рада изричито поново одбила да саопшти шифру. Такође, тужиљи је стављено на терет за исти период да у сарадњи са директором није урадила завршни рачун за 2014. годину, одбијајући да пружи информације и упутства за израду завршног рачуна, што је била њена обавеза утврђена законом и Правилником о систематизацији радних места и да није обрадила и предала потребна документа како би запослени остварили право на зараде за време привремене спречености за рад преко 30 дана за месец децембар 2014. године, чиме је извршила теже повреде радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 14. и повреду забране из члана 45. став 2, 5. и 6. Закона о основама система образовања и васпитања и члана 14. и 15. став 1. и 13. став 1. тачка 3. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених туженог и изречена јој је дисциплинска мера престанак радног односа. Приговор тужиље на наведено решење одбијен је решењем Школског одбора тужене бр. ...-... од 19.05.2015. године.

Решењем Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања – Одељење инспекције рада Београд од 28.10.2015. године, одбијен је захтев тужиље за одлагање извршења решења директора школе којим је тужиљи изречена мера престанка радног односа.

Током поступка је утврђено да је тужиља извршила повреде радне обавезе које су оспореним одлукама квалификоване као неивршавање или несавесно или неблаговремено или немарно извршавање послова или налога директора у току рада.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право одбијањем тужбеног захтева за поништај решења којим је тужила оглашена одговорном за теже повреде радних обавеза и изречена јој дисциплинска мера престанак радног односа а приговор тужиље на такву одлуку одбијен.

Тужиљи је радни однос престао по окончању дисциплинског поступка спроведеног у складу са прописаном процедуром из члана 142. и 143. Закона о основама система образовања и васпитања (Сл.гласник РС“ број 72/09, 52/11, 55/13) и у прописаним роковима из члана 142. став 8. и 9. истог закона.

Према члану 142. ст.3, 4. и 5. Закона основама система образовања и васпитања, запослени мора бити саслушан са правом да изложи своју одбрану, сам или преко заступника, а може за расправу да достави писмену одбрану, као и да изузетно расправа може да се одржи и без присуства запосленог, под условом да је запослени на расправу уредно позван, те да се на остала питања вођења дисциплинског поступка сходно примењују правила управног поступка. Супротно ревизијским наводима, тужиљи је и формалноправно и суштински било омогућено право да се изјасни о повредама радних обавеза које су јој стављене на терет, као и право на одбрану, с обзиром да су четири пута заказиване расправе у дисциплинском поступку и да јој је 01.04.2015. године усмено саопштен термин расправе за 15.04.2015. године (записник од 02.04.2015. године) на којој је донета одлука о њеној дисциплинској одговорности. У ранијем току поступка за исте повреде, који се против ње водио поводом истих догађаја као из оспореног решења (по закључку од 12.01.2015. године и од 02.02.2015. године), тужила није присуствовала расправама и пропустила је да достави писану одбрану. Дакле, у дужем временском периоду од учињене повреде 30.12.2014. године до доношења закључка од 03.03.2015. године, од почетка и током овог дисциплинског поступка, тужила је избегавала да буде саслушана или изложи своју одбрану у писаној форми и својим држањем у наведеном периоду онемогућавала је даље вођење поступка и одлуку о дисциплинској одговорности. У тим околностима, расправа заказана за 15.04.2015. године је изузетно могла да се одржи без присуства запосленог. Недостатак потписа тужиље на доставници о уручењу пошиљке (позива), нити достава путем огласне табле не представља повреду дисциплинског поступка која је утицала на законитост оспореног решења јер је тужила претходно већ позвана на расправу и била поучена о својим правима.

Према члану 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања, теже повреде радне обавеза запосленог у установама су неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова и налога директора у оквиру рада, односно за време незаконите обуставе рада или штрајка. Чланом 15. тачка 14. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених у ББ предвиђено је да је тежа повреда радне обавезе запосленог у школи неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно извршавање послова или налога директора у току рада, односно за време незаконите обуставе рада или штрајка.

У току поступка је утврђено да тужила, запослена код тужене на радном месту рачуновође, није сачинила завршни рачун за 2014. годину и предлог финансијског плана за 2015. годину, односно успоравала је израду плана и рачуна закључавањем канцеларије и прикривањем шифре на рачунару. Такође, тужила је пропустила да изда

налог за плаћање трошкова превоза запосленима и исплату накнаде зараде за запослене на боловању. Имајући у виду да је на описан начин учинила тежу повреду радне обавезе – неизвршавање односно несавесно или немарно извршавање послова и налога директора, за коју је чланом 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања, прописана мера престанка радног односа као санкција, нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев за поништај оспорених решења, због чега наводи ревизије да је материјално право погрешно примењено нису основани.

Како је одлука о престанку радног односа законита, тужена није у обавезу да тужиљу врати на рад, применом општег прописа – члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић